

нища-та, Ксенофонтъ рече на свирѣгж-тж си: Маріе, стрѣва ми сѧ, че наши-тѣ чада сѧ въ Ерѣсалимъ; нека отидемъ да сѧ поклонимъ на С-тѣ мѣста и да пораспытаме татъкъ. —

И тѣй, като раздадохъ отъ имота си по-сиромасы, и направихъ много добрини, земахъ доволно богатство съ себѣ си и потеглихъ на пътъ за Ерѣсалимъ, дѣто и пристигнахъ благополучно. Тѣкъ тѣи оқыдохъ С-тѣ мѣста, и всждъ сѧ молахъ Богъ за свои-тѣ чада — живы или мъртвы, да гы разбержтѧ, и раздавахъ много милостыни. Най-сѣтнѣ, съ Божь вомъ, случи сѧ да наминжтѧ при оногова старца, у кого-то бѣхъ сѧ прибрали двама-та брата, Юванъ и Аркадій. Испърво тѣи не гы познахъ, нъ само имъ бѣхъ драгы, глѣдающицѧ гы да слѣгъватѧ като двѣ Ангелчета: О колко добри ученици имашь, продѣма Ксенофонтъ на стареца, колко бы сѧ зарадвали нѣи, ако видахъме и наши-тѣ чада такыва! Прозорливый старецъ, като глѣдаше тѣхно-то нажалено сѣрдце, поиска да гы утѣши; и тѣй двама-та млади иноци, поставени на